

Binbaşı Asım Bey (İstikamet Şehidi) 1877-1935

Binbaşı Asım Bey, 1877 yılında İzmit'te doğdu. Trablusgarp, Şam, Muğla ve Manisa'da görev yaptı. En son bulunduğu Burdur'da görev yaparken Şeyh Nasuhizade Mehmed Efendi vesilesiyle Risale-i Nur'u tanıır. Burdur'da tevkif edilerek tutuklanması için Isparta'ya gönderilen Topçu Binbaşı Asım, 6 Mayıs 1935 günü saat 17 de istintak dairesinde sorgusu yapılırken aniden vefat etmiştir. Risale-i Nurları nasıl tanıdığını Üstadına yazdığı bir mektubunda anlatıyor.

Şöyle ki: Dört sene evvel Burdur'a geldiğimde, kardeşimiz Şeyh Mehmed efendinin delalet ve tavassutu ile muhabereye başlamış ve binnetice hikmetresan ve nurfeşan ve müşkilküşa ve kâinatın muamma-yı tılsımını açan anahtarları bu fakirin eline veren yine o Risalelerdir. İşte o baha takdir edilemeyen o anahtarlar, öyle mücevherat ve pırlanta elmaslar ki, ne diyeyim iktidarsızlığımdan lisanım ve kalemim kalbimin tercümanı olamıyor, aciz kalıyor.

Pür-taksir olan bu fakir, bilâfasıla otuz dört sene olan askeriyemde, muktezâ-yı beşeriyet, az ve çok mâsiyet fırtına ve dalgalarına tutulmuş, vazife-i diniye-i uhreviye ve ubudiyet ciheti pek çok noksan kalmış ve hâb-ı gaflet perdesine bürünmekle imrar-ı hayat etmiş olduğumu şimdi anlıyorum ve kusurlu geçmiş zamanlarıma pişman ve nâdim olup, evvelki güldüklerime şimdi ağlıyorum. Bu da, siz Üstadıma ve risalelerinize kavuşmakla hâsıl olmuştur ki, yüz binlerce şükür, Cenâb-ı Hak sizi bu fakire ihsan buyurdu... Cenâb-ı Zülcelâl ve'l-Kemâl Hazretleri, muhterem Zât-ı Üstadânelerini dünyalar durdukça Nur Risalelerini rehberlikte, delâlette ve nur dellâllığında ilâ-âhiri'd-deveran kaim buyursun" duasını her namazın âhirinde hemşirenizle beraber vird-i zebân etmişiz, Efendim Hazretleri.

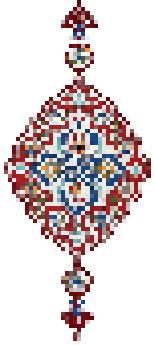
Yazılan Risâle-i Nurları takdir ettiğini şu sözleri ile ifade ediyor.

Şöyle ki: Envâr-ı Kur'âniye mizan ve burhanlarından ve kıymeti takdir edilemeyen Sözler namındaki risale-i şerifeler fakiri ihyâ ediyor, kalbimi nurlandırıyor. هذا من فضل ربي (Bu Rabbimin bir ihsânıdır.)

fakire ihsan buyurdu. Kalb ve gönlüme âciz kalemim ve kâlbim tercüman olamıyor. Üstadımı bu fakire lütuf ve kereminden ihsan buyuran Kadîr-i Mutlak, Ezel ve Ebed Sultanı Cenab-ı Hayy-i Lâyemût Hazretlerine, her dakikada yüz binlerce hamd ve şükür etsem-ki ediyorum-yine yüz binde bir borcumu bile ifâ edemem.

Binbaşı Asım Bey'in Şehâdeti

Burdur'a avdetlerinde Nasuhizâde Şeyh Mehmed'le beraber Kur'an ve iman hizmetine devam ederler. Risaleleri yazdığı gibi evinde de samimi gördüğü kişilerle dersler yapardı. Bu dersleri yaparken Eskişehir hapsi arefesinde evinde açılan taharriden sonra tevkif edilir. Sorgusu için yazdığı Risale-i Nur'larla Isparta'ya getirilir. Sorguda Risale-i Nur'ları nereden aldın sorusuyla karşılaşınca yalan söylememek için sorgusunda vefat etmiştir. Çaresiz kalınca Allah'a iltica eder "Ya Rab! Canımı al der. Orada hemen teslim-i ruh eder. Hâkimler de Asım Bey'in ani vefatından dolayı şaşırıp kalırlar. Yalan söylemediği için Üstadımızın tabiriyle 'istikamet şehidi' olur.

"O zamanın şartları içinde korkudan cenazesine gelen olmadı. Ancak dört kişi vardık. Cenaze namazını Refet Bey'in kayınpederi İbrahim Efendi kıldırdı. Cenazesini mayıs ayında sıcak bir günde Isparta'nın Gülcü Mahallesi mezarlığına götürdük. Aldan Dede türbesi altına defnettik."

Isparta'da yapılan sorgulamalar esnasında Risale-i Nur Talebelerinin iman hizmetinde ne derece fedakâr olduklarını gösteren hazin bir hadise vukua gelmiştir. Kahraman bir Nur Talebesi olan emekli Binbaşı Asım Bey, sorgu sırasında "Suallere doğru cevaplar verirsem Üstadım'a zarar gelir" endişesiyle hulus-u kalp ile "Ya Rabbi canımı al!" diye gönülden yakarmış ve o anda vefat edip ruhunu Rahman'a teslim etmiştir. Burdur'da oturan emekli bir binbaşı olan Asım Bey, Bediüzzaman'a son derece ihlas ve muhabbetle bağlanmış bir Nur Talebesiydi.

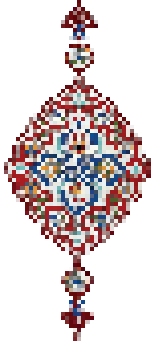
yanlarında kalması için ısrar ettiler. Talebelerinin ve Ürgüplülerin ısrarı üzerine üç yıldaha burada kaldı. Gerek müftülüğü sırasında ve gerekse görevden alındıktan sonra iman hizmetini devam ettirdi. Çoksayıda talebe yetiştirdi. Her fırsatta imani konularda çevresinde bulunanları aydınlatmaya gayret sarf etti. Mantıklı eseri yazdığı gibi, Haleb-i Sağır ve Kaside-i Bürde şerhini de kaleme aldı. Talebelerinden biri olan ve uzun sürevaizlik ve müftülük görevlerinde bulunan Mustafa Yıldız, hocası için şunları söylemektedir:

"... Hocamız Abdülmecid Nursî'nin çabalarıyla açılan Kur'an Kursu'nda talebe idim. Malumat-ı diniye derslerine geliyordu. Çok istifade ediyorduk. Beşeri münasebetleri fevkaledeydi. Herkesle görüşür, konuşur ve irtibat kurarlardı. Ben müftü iken herkesle (özellikle devlet memurlarıyla) irtibat kuramıyordum. O ise herkesle irtibat kurmuş ve kendinisevdirmişti." (Halil Uslu, Bediüzzaman'ın Kardeşi Abdülmecid Nursî, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul 1998, s.62-63).

Abdülmecid, on beş yıl Ürgüp'te kaldıktan sonra 1955 yılında Konya'ya gitti. Buraya gelmesinin sebeplerinden birtanesi kızının Konya Kız Öğretmen Okuluna başlamasıdır. Buraya geldikten sonra büyük hasretini gidermek maksadıyla sparta'ya giderek çok uzun zamandan beri ayrı düştüğü Bediüzzaman Hazretlerini ziyaret edip, hasret giderdi. Buziyaret Bediüzzaman Hazretlerini de son derece sevindirdi.

Abdülmecid, Konya'ya geldikten bir süre sonra, Konya İmam Hatip Okulu Koruma Derneği idarecilerinin ve bazı hocaların daveti üzerine tekrar öğretmenliğe başladı. Bu sırada 74 yaşında olmasına rağmen okula yaya olarak gidip geldi. Kendisi için bir araba tutmayı teklif etmelerine rağmen kabul etmedi. Derslerine aralıksız devam etti. Öğrencilerinin yorulmaması için oturarak ders vermelerini rica etmeleri üzerine; "Bu, helaket ve felaket asrında iman, Kur'an dersialmaya gelen, malumat-ı diniyeyi öğrenmeye koşan sizin gibi gençlerin karşısında oturarak ders vermekten hicap duyuyorum ve bu hareketimle huzur duymaktayım. Ben vücudumun değil, ruhumun rahat etmesini temine çalışıyorum" şeklinde karşılık verir.

Konya İmam Hatip Okulu meslek dersleri öğretmenlerinden Mehmet Fatih Göktay, Abdülmecid için; "Bütün öğretmen ve talebelerle çok iyi geçinirdi. Bir hayli yaşlı olmalarına rağmen gayet dinç idiler. Temizliğe çok dikkatederlerdi. Sakal bırakmadıkları için her gün traşlı olarak okula gelirlerdi. Hassas bir insandı. Gönül yıkan değil, gönül yapandı" (Uslu, age., s. 77) ifadelerine yer vermektedir. Ders işleme tarzı ile ilgili olarak talebelerinden Süleyman Uğur: "Derste soru sorulmasını ve itiraz edilmesini pek severdi. Sual sorun, itiraz

edin,cevap vereyim ki, takrir, takrib tamam olsun" dediğini nakletmektedir.

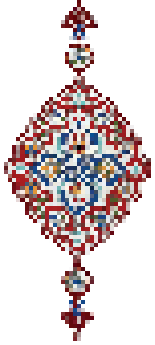
Öğretmenlik görevini sürdürmeye devam ederken sebepsiz yere tekrar görevden alındı. Konya'ya yaşadığı acıolaylardan bir tanesi de, Bediüzzaman'ın Konya'ya gelmesine rağmen kendisiyle görüşmesine izin verilmemesidir. Bediüzzaman,vefatından önce bir kez daha Konya'ya geldiyse de bu sefer de uzun süre görüşmeleri mümkün olmadı. Zaten bu görüşmeveda görüşmesi olup, evin önünde gerçekleşti. Bediüzzaman, arabadan inmeden kapının önünde kardeşiyle vedalaştıve Urfa'ya doğru yola çıkacağını söyledi.

Abdülmecid'i en çok sarsan olayların başında kuşkusuz, Bediüzzaman'ın ebedi istirahatgahında bile rahat bırakılmamasıgelir. Vefatından birkaç ay geçtikten sonra, kendisine zorla imzalatırılan bir yazıya dayanılarak Bediüzzaman'ınkabri açıldı ve naaşı bir gece Urfa'daki mezarından alındı. Abdülmecid'in, gözleri bağlı bir şekilde içindebulunduğu bir uçakla taşınan naaş, bilinmeyen bir yere götürülerek defnedildi. Bediüzzaman'ı hayatta iken rahat bırakmayanlar,vefatından sonra da rahat bırakmamışlardı.

Abdülmecid, 1967 yılı geldiğinde herkes ile vedalaşmaya başladı. Ona göre ölüm vakti gelmişti. Çünkü, Bediüzzamanson buluşmalarında kardeşine, kendisinden yedi yıl sonra öleceğini söylemişti. Abdülmecid, Bediüzzaman'ın her söylediğiningerçekleştiğini müşahade edenlerden biri idi ve buna bütün kalbi ile inanıyordu. Nitekim de öyle oldu. 11 Haziran1967 Cuma günü vefat etti. Kaderin garip bir cilvesidir ki, oğlu Fuat da 23 yıl evvel 9 Haziran 1944 Cuma günü vefatetmişti.

Risâle-i Nur'a gönülden bağlı olan Abdülmecid, Mesnevi-i Nuriye'yi Arapça'dan Türkçe'ye çevirdikten sonrakiduygularını "İtizar" başlığı altında şu cümlelerle ifade etmiştir: "Risâle-i Nur Külli-yatı'ndanel-Mesneviyyü'l-Arabî ile muanven büyük Üstad'ın cihanbaha pek kıymettar şu eserini de Allah'ın avn ve inayetiyleArabîden Türkçe'ye çevirmeye muvaffak olmakla kendimi bahtiyar addediyorum. Yalnız, aslındaki ulviyet, kuvvet vecezaleti tercümede muhafaza edemedim. Evet, o cevher-baha hakikatlere zarf olacak ne bir harf ve ne bir lâfız bulamadım.Tercüme lisanı da fikrim gibi nâkıs ve kasır olduğundan, o azîm imanî ve cesîm Kur'ânî hakikatlere ancak böyledar ve kısa bir kisveyi tedarik edebildim. Ne hakkın ve ne hakikatin hatırı kalmış. Fabrika-i dimağiyemin bozukluğundan,bu kadarını da, müellif-i muhterem Bediüzzaman'ın mânevî yardımlarıyla dokuyabildim.

"Evet, bir tavuk, kendi uçuşuyla şahinin veya kartalın uçuşlarını

taklit ve tercüme edemez. Bu, hakikaten aslına uygun ve lâıık bir tercüme değildir-Pek kısa bir meal, bazan da tayyedilmiş, tercüme edememiş. Çok yerlerde yalnız mealini aldım. Bazı yerlerde de tayyettim. Ancak, aslındaki hakaiki evlâd-ı vatana gösteren küçük bir aynadır."(Mesnevi-i Nuriye, s. 9)

